

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.1355

Dosar nr.229/64/2009

Ședința publică de la 8 martie 2011

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

&&&

S-a luat în examinare recursul formulat de S.C. X S.A. .X. împotriva sentinței nr. X/F din 26 mai 2010 a Curții de Apel .X. - Secția Contencios Administrativ și Fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta-reclamantă S.C. X S.A. .X. prin avocat X și intimatele-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili prin consilierul juridic X.

Procedura completă.

Magistratul - asistent a prezentat referatul cauzei arătând că recursul nu este timbrat, recurenta fiind citată cu mențiunea timbrării, iar recursul este declarat și motivat în termenul legal.

Reprezentanta recurentei depune în ședință publică taxa judiciară de timbru și timbrul judiciar aferente cererii de recurs.

De asemenea recurenta prin avocat solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, respectiv Decizia nr.X din 20.12.2010 privind soluționarea contestației formulată de S.C. X S.A. .X., înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală sub nr.X/21.04.2009, reînregistrată cu nr.X/ 7.12.2010.

Fată de cererea formulată, reprezentanta intimatelor arată că nu se opune încuviințării probei astfel solicitate.

Înalta Curte, după deliberare, în temeiul dispozițiilor art.305 din Codul de Procedură Civilă încuviințează proba solicitată, fiind depus la dosar înscrisul menționat.

Se procedează la comunicarea unui exemplar al acesteia intimatelor.

Totodată, intimata prin consilierul juridic depui ie întâmpinare comunicând un exemplar al acesteia recurenteii.

Constatând *cauza* în stare de judecată, Curtea acordă cuvântul părților prezente pentru dezbateră recursului declarat.

Reprezentantul recurenteii precizează că nu a contestat Decizia de soluționare a contestației înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul A.N.A.F.

Se solicită de către recurentă admiterea recursului, casarea sentinței recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe, întrucât ca urmare a răspunsului depus azi în ședință publică, excepția inadmisibilității, invocată la fond de pârâta A.N.A.F. și reiterată prin întâmpinarea formulată de aceasta în calea de atac a recursului, a rămas fără obiect.

Intimatele prin consilierul juridic solicita respingerea recursului ca nefondat, aspectele menționate de recurentă confirmând că soluția pronunțată de instanța de fond este corectă.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei. Soluția primei instanțe

1.1. Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții ele Apel .X. reclamanta S.C. X S.A. a solicitat în contradictoriu cu pârâții Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili obligarea acestora la restituirea sumei de X lei compusă din X lei dobânzi plătite pentru eșalonare, conform convenției nr.X/14.02.2003 și X lei dobânzi și penalități percepute suplimentar, plătite sau/și compensate.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că în conformitate cu dispozițiile art.205- art.207 Titlul IX din Codul de Procedură Fiscală a formulat contestație împotriva actului administrativ fiscal, respectiv decizia de restituire nr.X/25.03.2008 și anume contestația nr.X/15.04.2008, înregistrată la pârâta A.N.A.F. - D.G.A.M.C. sub nr.X/16.04.2008.

Ulterior reclamanta a formulat către ANAF -DGAMC o adresă de revenire înregistrată sub nr.X/28.01.2009, adresă la care pârâta nu a comunicat nici un răspuns.

S-a mai arătat că în aceste condiții reclamanta a notificat pârâta cu adresele nr.X/20.03.2009 și nr.X/20.03.2009 cu privire la renunțarea la procedura administrativ fiscală reglementată de dispozițiile Titlului IX din Codul de Procedură Fiscală.

A mai indicat reclamanta că prin cererea de restituire înregistrată sub nr.X/20.11.1007 a solicitat pârâtei ANAF-DGAMC restituirea sumei de X lei reprezentând: X lei obligații de plată de natura accizelor astfel cum sunt menționate în procesul verbal nr.X/23.07.2002; X lei dobânzi plătite pentru eșalonare conform convenției nr.X/14.02.2003; X lei dobânzi și penalități percepute suplimentar plătite și/sau compensate.

Prin Decizia de restituire nr.X/25.03.2008 pârâta A.N.A.F.- D.G.A.M.C. a aprobat pentru restituire suma de X lei și pentru compensare suma de X lei.

Împotriva acestei decizii reclamanta a formulat contestație înregistrată sub nr.X/16.04.2008, menționând reclamanta că deși a insistat în soluționarea acesteia, nici până la data sesizării instanței de judecată pârâta ANAF nu a pronunțat o decizie, astfel că s-a impus chemarea directă în judecată a autorității.

Pârâta A.N.A.F. a depus la dosarul cauzei întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii.

1.2. Prin sentința nr.104/F din 26 mai 2010, Curtea de Apel .X. a admis excepția inadmisibilității acțiunii și a respins ca inadmisibilă acțiunea formulată de reclamanta SC X SA.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut în esență următoarele considerente.

Actul administrativ ce poate fi atacat la instanța de contencios administrativ este decizia de soluționare a contestației pe cale

administrativă și nu decizia de impunere, direct, fără parcurgerea etapei contestației administrative, prealabile.

Prin urmare, s-a reținut că reclamanta trebuia să aștepte decizia pronunțată de organul fiscal investit cu soluționarea contestației și în funcție de modalitatea de soluționare să investească instanța cu analizarea pretențiilor sale.

2. Motivele de recurs înfățișate de recurenta-redamantă

împotriva sentinței pronunțată de Curtea de Apel .X. a declarat recurs reclamanta S.C. X SA.

Invocând ca temei legal al recursului promo[^] at prevederile art. 304 pct.5 și 9 și art. 304¹ Cod procedură civilă și solicitând, ca o consecință a admiterii recursului, casarea hotărârii și trimiterea cauzei pentru rejudecare în vederea dezlegării fondului cauzei, recurenta prezentând și un istoric al cauzei, a susținut, în esență, următoarele critici vizând hotărârea primei instanțe:

- greșit a fost respinsă ca inadmisibilă acțiunea de față, pe considerentul că societatea trebuia să aștepte soluția organului fiscal investit cu soluționarea contestației administrative, în condițiile în care instanța de fond nu clarifică și nu specifică ce se întâmplă dacă organul fiscal refuză pe termen nelimitat să soluționeze respectiva contestației cum este și cazul în speță;

- motivarea instanței de fond referitoare la existența unei opțiuni a societății între două căi de realizare a intereselor sale legitime este evident eronată și lipsită de orice fundament juridic;

- cât timp dispozițiile titlului IX din Codul de procedură fiscală referitoare la procedura de soluționare a contestațiilor nu instituie jurisdicție specială administrativă ci reprezintă o procedură administrativă obligatorie, argumentele instanței d«; fond pornind de la „calea odată aleasă” de parte, nu are aplicabilitate în speță, căci societatea este obligată să urmeze o astfel de procedură;

- în același timp, în condițiile în care intimata nu a soluționat în termen contestația sa, fiind vorba despre „tăceri administrației”, prevederile art. 1 și 2 alin.1 lit.h) din Legea nr. 554/2004, republicată, potrivit cu care petiționarul căruia nu i s-a răspuns în termen legal se poate adresa instanței de contencios administrativ;

- în fine, recurenta apreciază că soluția pronunțată de instanța de fond, în sensul admiterii excepției inadmisibilității invocată de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală TE prezintă în fapt

recunoașterea unui abuz de drept împotriva contribuabilului, situația sa putându-se prelungi fără limită în timp.

3. *Apărările intimei-pârâte*

Intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală a formulat întâmpinare față de motivele de recurs înfățișate de recurenta-reclamantă solicitând respingerea recursului ca nefondat, în esență, pe considerentul că excepția de inadmisibilitate a fost corect admisă de instanța de fond în condițiile în care nu a fost urmată în *cauză* procedura prealabilă obligatorie, instituită prin Codul de procedură fiscală.

4. *Probe noi administrate în recurs*

În dosarul de recurs a fost depusă de către recurentă Decizia nr. X/20 decembrie 2010, privind soluționarea de către Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, a contestației formulată de SC X SA .X. cu privire la *Decizia de restituire nr. X/25 martie 2008* emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, reînregistrată cu nr. X/7 decembrie 2010.

5. *Considerentele și soluția instanței de recurs*

Recursul nu este fondat.

Analizând sentința atacată prin prisma criticilor ce i-au fost aduse dar și a apărărilor formulate, în raport de prevederile legale incidente, incluzând art. 304¹ Cod procedură civilă și de actele și lucrările dosarului, înalta Curte constată că nu subzistă motive de nelegalitate de natură a atrage fie casarea, fie modificarea hotărârii primei instanțe, față de cele în continuare prezentate.

Recurenta-reclamantă S.C. X S.A. a investit instanța de contencios administrativ cu o acțiune prin care a solicitat modificarea *Deciziei de restituire nr. X/25 martie 2008*, emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în sensul obligării autorității pârâte la restituirea sumei ele X lei, ca diferență solicitată printr-o cerere de restituire înregistrată la 20 noiembrie 2007 sub nr. X, cu acordarea și a cheltuielilor de judecată.

Prima instanță, examinând în detaliu raporturile dintre părți în legătură cu sumele cuprinse în cererea de restituire nr. X/19

noiembrie 2007 și făcând referiri la litigiile anterioare derulate, a respins cererea de fată, ca inadmisibilă, încuviințând astfel excepția de inadmisibilitate invocată de pârâta-intimată.

Înalta Curte apreciază că nu sunt fondate criticările recurentei vizând modalitatea în care prima instanță a soluționat cauza pe excepția arătată, fără a mai antama fondul pretențiilor formulate, întrucât, în raport de obiectul acțiunii cu care a fost investită instanța de contencios administrativ, în mod corect s-a făcut aplicarea prevederilor art. 205 și urm., cu raportare la art. 218 alin.2 Cod procedură fiscală.

Înalta Curte, în mod constant a statuat în jurisprudența sa în această materie (a se vedea cu titlu de exemplu Decizia nr. X/26 februarie 2009, Decizia nr. X/3 decembrie 2009 și Decizia nr. X/28 ianuarie 2010) că procedura *de* soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor administrativ-fiscale prevăzută de Codul de procedură fiscală (Titlul IX) este o procedură administrativă prealabilă obligatorie și nu o jurisdicție administrativă specială care să se circumscrie dispozițiilor art. 21 alin.4 din Constituția României și prevederile art. (din Legea nr. 554/2004, republicată, a contenciosului administrativ.

Potrivit art. 218 alin.2 din Codul de procedură fiscală „deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate [...] la instanța de contencios administrativ competentă”.

Așa fiind, instanța de fond în mod legal a apreciat că recurenta-reclamantă nu avea posibilitatea formulării directe a acțiunii, în justiție împotriva Deciziei de restituire nr. X/25 martie 2008, fără parcurgerea căii administrative prealabile.

Contrar celor afirmate de recurentă, împrejurarea că inițial aceasta a notificat intimăteii intenția de a renunța și de a-și retrage de la soluționare contestația administrativă înregistrată, ceea ce a condus la emiterea Deciziei nr. X/27 aprilie 2009 (filele 91-92 dosar fond) prin care în temeiul art. 208 din Codul de procedură fiscală s-a luat act de renunțarea SC X SA la contestația formulată împotriva deciziei de restituire nr. X/25 martie 2008 nu a fost și nu poate fi, din perspectiva textelor legale enunțate, de natură a deschide calea acțiunii directe la instanță, fără ca prin instituirea procedurii administrative obligatorii să se înlăture garanția accesului la justiție.

În acest fel a și reținut de altfel înalta Curte într-o decizie anterioară, în aceeași cauză practic, prin care a menținut soluția de anulare pe cale judecătorească a Deciziei nr. X/27 aprilie 2009 sus *arătata*, statuând expres că în ipoteza renunțării la calea administrativă de atac recurenta-reclamată nu mai are posibilitatea formulării acțiunii în justiție împotriva *Deciziei de restituire nr. X/25 martie 2008*.

Astfel, urmare a actului nou depus în recurs, respectiv a Deciziei nr. X/20 decembrie 2010, emisă de intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin care a fost în cele din urmă soluționată contestația reclamantei recurente, împotriva aceluiași act administrativ fiscal, această societate are deschisă posibilitatea formulării acțiunii în justiție, atât împotriva acestei din urmă decizii cât și a actului inițial contestat, după cum expres se prevede chiar în cuprinsul Deciziei nr. X/20 decembrie 2010 (fila 26 dosar recurs).

Emiterea acestei decizii, chiar dacă urmare a unei hotărâri judecătorești irevocabile, confirmă, cu alte cuvinte, justetea soluției pronunțate de instanța de fond.

Nici celelalte motive de recurs vizând pretinsa lipsă de claritate și precizie a argumentelor primei instanțe nu pot fi primite câtă vreme, instanța nu a fost investită cu examinarea pretensei „tăceri administrative”, respectiv cu posibilul refuz de soluționare a contestației administrative de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, ci chiar cu solicitarea de modificare a actului administrativ fiscal arătat și de plată a sumelor menționate, în acest context, în mod evident, cu respectarea prevederilor Codului de procedură civilă, a fost cu prioritate examinată regularitatea introducerii acțiunii în justiție, ceea ce, după cum s-a menționat deja, nu constituie o încălcare a dreptului de liber acces la justiție.

Prin urmare, constatând că motivele de recurs invocate de recurentă nu sunt întemeiate și că este legală hotărârea recurată, în temeiul art. 312 alin.(1) Cod procedură civilă se va respinge ca nefondat recursul de față.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII**

DECIDE:

Respinge recursul formulat de S.C. X S.A. .X. împotriva sentinței nr. X/F din 26 mai 2010 a Curții de Apel .X. - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 8 martie 2011.

JUDECĂTOR,

X

X

X

X

X

D.I.V.
T.M./4 *ex.*